

D'UN PARE ALS FILLS

MANUSCRIT ANÒNIM DE FINALS DEL SEGLE XX
RECOLLT I TRANSCIRT PER LA JUNTA DE L'APA-EMT

A vosaltres poder no us ho arribarem a dir mai, però entre nosaltres, en les nostres converses de pares, parlem de vosaltres amb orgull, amb l'orgull de saber al que sou capaços de renunciar per exercir d'estudiants amb responsabilitat, amb l'orgull de saber que cada vegada sou més capaços de resoldre sols les vostres dificultats. Amb l'orgull de saber que esteu tirant endavant aquesta revista, revista que pot ser un punt d'encontre, de trobada, de diàleg.

Però això hem volgut aprofitar aquest primer número per dir-vos tot això que us hem dit i per repetir-vos que sempre estarem al vostre costat, sigui quina sigui la vostra circumstància o el vostre futur.

Ser estudiant no és cap bicoca. Ser fill no és fàcil. Suposo que prou ho experimenteu. Les pressions davant dels exàmens, les pressions dels pares i dels professors perquè supereu aquests exàmens. Un futur esperançat, però incert. Els dubtes que tens del que voldràs ser i la por per saber si realment aconseguiràs ser-ho. I les pressions dels companys, que mai acaben de respondre't com tu voldries que et responguessin...

Deixeu-nos dir un secret. Ser pare tampoc ho és, de fàcil. A vegades, a casa, no us ho sabem demostrar. A vegades no ens atrevim a ser prou sincers per poder compartir amb vosaltres els neguits que ens corren per dins. Els mateixos dubtes que teniu respecte al futur, els tenim nosaltres. Les mateixes incerteses respecte al que podreu aconseguir, sobre les circumstàncies que us faran anar a una banda o a una altra, ens neguitegen. Malgrat que ens veieu molt posats i tibats, molt endropits, el futur ens preocupa. En el fons fa tant temps que vosaltres sou fill, com nosaltres pares i n'estem aprenent a ser-ho, uns i altres.

Per sort també sabem veure que la por no us espanta i que malgrat tot seguim amb esforç, tenacitat i consciència el camí que cada un del vosaltres s'ha marcat.

